

Er eens een koning die Vikarmajita heette. Hij heerste over een groot en machtig rijk. Op een mooie zonnige dag kwam er een tovenaar en zijn vrouw aan het hof van de koning. Zij deden een verzoek om hun toverkunsten te mogen vertonen. De koning gaf hier toestemming voor en zo begonnen de twee zich voor te bereiden.

Op het moment dat het leek alsof de twee klaar waren met de voorbereidingen, liep de tovenaar naar de koning toe en vroeg: “Koning, ik moet nu even weg, kunt u in de tussentijd op mijn vrouw letten?”

De tovenaar verdween en de koning deed wat aan hem gevraagd werd. De vrouw en koning zaten tegenover elkaar toen zij plotseling een arm door de zaal zagen vliegen.

De vrouw ving de arm uit de lucht en riep: “Het is de arm van mijn echtgenoot!” En niet veel later vloog er een tweede arm door de zaal, ook deze ving de vrouw.

Daarna volgden achter elkaar een been, een tweede been, één helft van de romp, de andere helft en ten slotte het hoofd.

De vrouw verzamelde alle stukken van het lichaam en begon hard te huilen. “O koning, mijn man is gedood. Wat moet ik nu doen? Hoe kan ik zo verder leven? Laat een brandstapel gereedmaken, zodat ik samen met zijn ledematen in vlammen op mag gaan.”

Geschokt dat koning Vikarmajita was, gaf hij gehoor aan haar verzoek. En even later zat de vrouw met de ledematen van haar echtgenoot boven op een grote branden hout. De vlammen sloegen wild om zich heen en toen het vuur uiteindelijk bijna gedoofd was, zag de koning tot zijn grote verbazing de tovenaar in levenden lijve op hem afkomen. De tovenaar vroeg aan de koning: “O Koning, waar is mijn vrouw?”

De koning was nog steeds erg verward en zei: “Beste man, je vraag naar je vrouw, maar zij dacht dat je dood was. Om die reden is zij samen met jouw lijk op de brandstapel geklommen en in vlammen opgegaan. Wat zou ik haar nu vandaan moeten halen?”

De tovenaar geloofde niets van wat de koning zei. “Dat is niet waar wat u zegt,” sprak de tovenaar. “U verstopt haar ergens in één van uw vertrekken.” De koning wist niet wat hij hoorde en ontkende deze beschuldiging natuurlijk. En uiteindelijk zei de koning: “Waarom roep je haar dan niet? Als jij denkt dat ze hier in één van mijn vertrekken is, dan zal ze horen en zal ze naar je toe komen.”

Dit liet de tovenaar zich geen tweede keer zeggen en hij riep: “O tovenares, waar zit je?” Na het stellen van de vraag hoorde de koning en de tovenaar direct een antwoord: “Ik ben hier, in één van de kamers van de koning.” En de tovenares kwam tevoorschijn en voegde zich bij haar man.

Stomverbaasd keek de koning naar het tweetal. De koning was zo diep onder de indruk en hij zei tegen de tovenaar: “Luister tovenaar, de kunsten die je mij vandaag hebt laten zien zijn magnifiek. Ik wil dat jij mij deze toverkunsten ook leert.”

“Maar natuurlijk,” antwoordde de tovenaar, “u bent immers mijn vorst en ik wil u graag dienen. U kunt komen wanneer u wilt, twaalf dagen heb ik nodig om u alles te leren wat ik weet.” De koning en de tovenaar spraken een dag af en vervolgens namen zij afscheid van elkaar. De tovenaar en zijn vrouw gingen naar huis.

Het leven in het paleis ging verder. En iets wat altijd gedaan werd voor de koning was zijn was. Dit werd gedaan door een dhobi, een wasman. De dhobi haalde de vuile kleren op en bracht ze schoon en gestreken terug. Op de dag dat de koning met de tovenaar had afgesproken, besloot koning Vikarmajita zijn kleren zelf bij de dhobi op te halen. Maar nadat de koning zijn kleren had opgehaald en zijn weg vervolgde, vroeg de dhobi zich verwonderd af: “Waarom is de koning vandaag zelf gekomen? Nog nooit eerder is hij bij mij aan huis geweest. Daar moet een speciale reden voor zijn, laat ik hem volgen en uitzoeken wat er aan de hand is.”

Zogezegd, zo gedaan. De dhobi volgde stiekem de koning en zag dat hij naar de woning van de tovenaar ging. Het huis van de tovenaar had één verdieping en na de koning te hebben verwelkomd nodigde de tovenaar hem uit om mee naar boven te lopen. De lessen konden beginnen. De dhobi was ook stilletjes naar binnen geglipt en had zich onderaan de trap verstopt. Hij kon vanaf hier ieder woord horen en zo leerde ook hij alle toverkunsten.

Na twaalf dagen kon koning Vikarmajita net zo goed toveren als zijn leermeester. Hij nam afscheid van de tovenaar en keerde terug naar zijn paleis. Onderweg zag de koning een dode papegaai op de grond liggen. Hij dacht: “Ik heb zoveel geleerd, dit is een mooie gelegenheid om mijn kennis in de praktijk te brengen.” De koning sprak een toverspreuk uit en liet zijn eigen lichaam achter en kroop in het ontzielde lijfje van de papegaai. En zo kwam de papegaai tot leven met de ziel van de koning erin en begon rond te fladderen.

De dhobi, die de koning was gevolgd, zag dit schouwspel en twijfelde geen seconde. Hij verliet zijn eigen lichaam en ging het levenloze lichaam van koning Vikarmajita binnen. Zo snel als zijn benen konden dragen spoedde hij zich naar het paleis.

Na een tijdje te hebben rondgevlogen als papegaai vloog de koning terug naar de plek waar hij zijn lichaam had achtergelaten. Tot zijn grote schrik zag hij het levenloze lichaam liggen van de dhobi en zijn lichaam was weg!

De dhobi was inmiddels aangekomen in het lichaam van koning Vikarmajita bij het paleis. Het was avond en hij ging rechtstreeks naar het slaapvertrek van de koningin. De deur was op slot en daarom riep hij haar om open te doen.

De koningin werd wakker en zei: “Nee, nooit ik de deur voor jou openen. Jij bent een bedrieger!”

“Hoe kom je daarbij,” sprak de dhobi, “ik ben het, koning Vikarmajita.”

Hoe zal dit aflopen? Zal de echte koning ooit weer zijn eigen lichaam kunnen verruilen voor het lichaam van de papegaai? Of weet de dhobi de koningin te overtuigen en zal hij heersen over het rijk?